

200700376/1.

Datum uitspraak: 23 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van haar minderjarig kind,
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/15398 en 06/15399 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van
28 december 2006 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 27 februari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 28 december 2006, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Appellanten hebben hun hoger beroep aangevuld bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 januari 2007. Deze brieven zijn aangehecht.

Bij brief van 29 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Bastein, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Bastein
ambtenaar van Staat

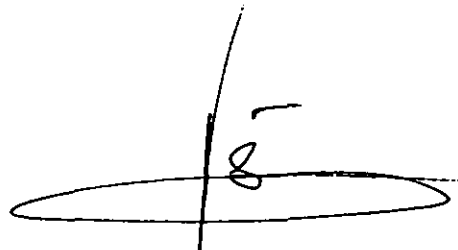
Uitgesproken in het openbaar op 23 mei 2007

13-473.

Verzonden:

23 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
Zitting houdende te Zutphen

Registratienummers: AWB 06/15398 en AWB 06/15399
Datum uitspraak: 28 december 2006

UITSpraak

op de beroepen in de geschillen tussen:

(eiser),

geboren op
en zijn echtgenote,

(eiseres),

geboren op
mede ten behoeve van haar minderjarige kind,
allen van Afghaanse nationaliteit,
eisers,
gemachtigde: mr. I. Petkovski, advocaat te Deventer,

en

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
(voorheen: de Staatssecretaris van Justitie)
verweerder,
gemachtigde: mr. D.W.J. Vinkes, werkzaam bij de IND.

1. **Procesverloop**

Eisers hebben op 7 november 2000 aanvragen ingediend om toelating als vluchteling. Bij afzonderlijke besluiten van 16 februari 2001 heeft verweerder deze aanvragen niet ingewilligd en ambtshalve geweigerd hen een vergunning tot verblijf op grond van klemmende redenen van humanitaire aard te verlenen. Voorts heeft verweerder bij dat besluit aan eisers een voorwaardelijke vergunning tot verblijf (hierna: vvtv) verleend met ingang van 7 november 2000 en geldig tot 7 november 2001.

Bij brieven van 29 maart 2001 hebben eisers hiertegen bezwaar gemaakt. Bij afzonderlijke besluiten van 16 juli 2001 heeft verweerder eisers voornoemde aanvragen in verband met de inwerkingtreding van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) verder aangemerkt als aanvragen tot het verlenen van verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd in de zin van die wet en deze bezwaren niet-ontvankelijk verklaard, onder overweging dat de aan eisers verleende vvtv's op grond van de Vw 2000 als verblijfsvergunningen asiel voor bepaalde tijd worden aangemerkt en eisers derhalve (op dat moment) geen procesbelang hadden. Het tegen die beslissingen op bezwaar ingediende beroep is op 6 september 2001 ingetrokken.

Op 8 september 2003 hebben eisers aanvragen ingediend om verlening van verblijfsvergunningen asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000. Bij afzonderlijke besluiten van 27 februari 2006 heeft verweerder deze aanvragen afgewezen op grond van artikel 34, in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Reg.nr.: Awb 06/15398 en Awb 06/15399

- 2 -

Bij brief van 27 maart 2006 hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De beroepen zijn behandeld ter zitting van 17 november 2006, waar eisers en hun gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Motivering

- 2.1 Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000, zoals dat artikel tot 1 september 2004 luidde, kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, van de Vw 2000 slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

Ingevolge artikel 32, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden ingetrokken, dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 is komen te ontvallen.

- 2.2 Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan, voor zover van belang, een verblijfsvergunning-asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling:
- a. die verdragsvluchteling is;
  - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
  - c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
  - d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Onder verdragsvluchteling wordt, voor zover van belang, verstaan: elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning-asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Reg.nr.: Awb 06/15398 en Awb 06/15399

- 3 -

- 2.3 Verweerder heeft eisers aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van voornoemde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat, nu hij het categoriale beschermingsbeleid voor Afghaanse asielzoekers per 9 september 2002 heeft beëindigd, de rechtsgrond voor verlening van de vergunningen op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Voorts hebben eisers volgens verweerder niet aannemelijk gemaakt dat hun aanvragen zijn gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning, zoals bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000 vormen.
- 2.4 Voor zover eisers stellen dat terugkeer naar Afghanistan voor hen van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar, en verweerder derhalve ten onrechte het beleid van categoriale bescherming voor Afghaanse asielzoekers zou hebben beëindigd, wordt overwogen dat verweerders standpunt dat van een zodanige bijzondere hardheid niet langer sprake is, niet kennelijk onredelijk is te achten. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 4 februari 2003 (zaak nr. 200206105/1, JV 2003/110), 8 december 2003 (zaak nr. 200305989/1, LJN: AO0688) en 23 augustus 2005 (zaak nr. 200504214/1), waarin is beslist dat verweerders besluit van 9 september 2002 (TK 2001-2002, 19 637, nr. 680) betreffende de afschaffing van het beleid van categoriale bescherming inzake Afghanistan, welk beleid op 12 september 2002 door de Tweede Kamer is goedgekeurd, de - beperkte - rechterlijke toets kan doorstaan. De rechtbank verwijst dienaangaande bovendien naar de uitspraak van de meervoudige kamer van deze nevenzittingsplaats van 23 april 2004 (Awb 03/8797, LJN: AO8391). Voor zover eiser heeft verwezen naar het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 10 februari 2006 waarin onder meer melding wordt gemaakt van de verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan, heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien voor een andersluidend oordeel, nu uit dit ambtsbericht niet blijkt van een (wezenlijk) veranderde situatie. In de door eiser in beroep aangehaalde informatie van onder meer het Britse Home Office van oktober 2005, een rapport van de United Nations Security Council van 12 augustus 2005 en een rapport van het International Displacement Monitoring Centre van 2 december 2005, ziet de rechtbank evenmin aanleiding om aan de juistheid van het ambtsbericht te twijfelen, nu de inhoud daarvan niet wezenlijk afwijkt van de conclusies uit het ambtsbericht. In dit kader verwijst de rechtbank nog naar de uitspraak van de Afdeling van 9 maart 2006 (zaak nr. 200510569/1, JV 2006/193).
- Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder derhalve kunnen concluderen dat de grond voor verlening, als bedoeld in (thans) artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen.
- 2.5 Gelet op de jurisprudentie van de Afdeling – verwezen wordt naar de uitspraak van 28 maart 2002 (zaaknr. 200105914/1, JV 2002/153) – dient vervolgens te worden beoordeeld of eisers ten tijde van de verleende verblijfsvergunningen in aanmerking behoorden te komen voor een verblijfsvergunning op één der andere in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 vermelde gronden.
- 2.6 Het asielrelaas van eisers, zoals naar voren gebracht tijdens de nadere gehoren van 12 januari 2001, luidt – zakelijk weergegeven – als volgt. Eisers zijn afkomstig uit Afghanistan en behoren tot de Tadzjiekse gemeenschap. Eisers zijn uit Afghanistan gevlucht uit vrees voor de Taliban. In 1999 is de woning van eisers in door de Taliban in brand gestoken, waarbij eiser is geslagen toen hij zijn schoonvader te hulp wilde schieten. Vervolgens zijn eisers gevlucht naar in Afghanistan, waar

Reg.nr.: Awb 06/15398 en Awb 06/15399

- 4 -

eisers een jaar hebben gewoond. Omdat de Taliban ook naar zou komen en eisers vreesden voor vervolging door de Taliban zijn ze naar Nederland gevlucht.

- 2.7 Eisers hebben tijdens hun horen van 16 februari 2005 – zakelijk weergegeven – het volgende naar voren gebracht. Eisers hebben verklaard dat zij als handlanger van de Taliban zullen worden gezien nu eiser heeft geweigerd tegen hen te vechten. Voorts kunnen zij niet terugkeren naar Afghanistan omdat zij uit het westen komen en als bekeerlingen zullen worden beschouwd. De kinderen van eisers zullen als ongelovigen worden gezien. Ook zullen eisers in Afghanistan, als zij uit het westen terugkeren, als 'rijk' worden bestempeld en daarom gevaar lopen slachtoffer te worden van geweld.
- 2.8 De rechtbank stelt vast dat gelet op de gronden van beroep, alsmede het verhandelde ter zitting, niet in geschil is dat eisers ten tijde van de aan hen verleende verblijfsvergunning niet in aanmerking kwamen voor een vergunning zoals bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Vw 2000. Eisers hebben in de gronden van beroep immers niet (gemotiveerd) betwist dat hun asielrelaas onvoldoende zwaarwegend is om ten tijde van de verleende vergunning tot de conclusie te komen dat zij hadden te vrezen voor vervolging dan wel het risico liepen op schending van artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).
- 2.9 In geschil is wel de vraag of verweerder op goede gronden heeft geoordeeld dat eisers geen aanspraak konden maken op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. De rechtbank overweegt dienaangaande het volgende.
- 2.10 Ingevolge het bepaalde onder C1/4.4.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) ziet – voor zover hier van belang – het traumatiseleid van verweerder op traumatiserend geachte ervaringen, die zijn veroorzaakt van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden. De betrokken asielzoeker zal de aangevoerde gebeurtenissen, die tot een veronderstelde traumatische ervaring leiden, aannemelijk moeten maken. Tevens zal – ingevolge genoemd beleidsonderdeel – aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten. Verder is onder C1/4.4.2.1 van de Vc 2000 vermeld – voor zover hier van belang – dat bij een later vertrek de betrokken asielzoeker zich blijkbaar heeft kunnen handhaven in het land van herkomst en daarom van hem of haar gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. De termijn van zes maanden vormt hiermee – aldus het beleid – een omslagpunt in de bewijslastverdeling: bij een vertrek na zes maanden zal een vergunning op grond van het traumatiseleid in beginsel worden geweigerd, tenzij de betrokken asielzoeker aannemelijk maakt dat er wel degelijk een verband is tussen de gebeurtenis en het vertrek.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder eisers met toepassing van het gevoerde traumatiseleid een verblijfsvergunning asiel op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 mogen onthouden. De rechtbank overweegt daarbij dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door eisers gestelde gebeurtenissen geen aanleiding zijn geweest om hun land te verlaten. Eisers

Reg.nr.: Awb 06/15398 en Awb 06/15399

- 5 -

hebben nadien immers nog een jaar in Afghanistan verbleven, terwijl niet gebleken is dat zij zich niet konden handhaven.

- 2.11 Voorts heeft verweerder kunnen oordelen dat niet gebleken is van bijzondere, individuele klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst en met het asielrelaas, welke voor verweerder aanleiding hadden behoren te zijn eisers een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 te verlenen.
- 2.12 In geschil is voorts de vraag of verweerder op goede gronden heeft geoordeeld dat eisers ook thans geen aanspraak kunnen maken op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000.
- 2.13 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat niet geloofwaardig is dat eisers nog immer te vrezen hebben voor commandant Khozar en evenmin dat zij als gevolg van het feit dat zij in het westen hebben verbleven in Afghanistan te vrezen hebben voor vervolging of voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De rechtbank overweegt daartoe dat verweerder zich, gelet op de verklaringen van eisers, op het standpunt heeft kunnen stellen dat deze vrees enkel is gebaseerd op algemene informatie van het internet dan wel vermoedens van eisers. Dat de neef van eiser is vermoord, doet hieraan - hoe betreurenswaardig dit ook is - niet af, omdat niet duidelijk is om welke reden hij vermoord is en of dit verband houdt met diens verleden.
- Voór zover eiseres zich heeft beroepen op de slechte positie van vrouwen in het algemeen in Afghanistan, overweegt de rechtbank dat dit niet leidt tot het daarmee door eiseres beoogde resultaat. Niet gebleken is dat de situatie van eiseres verschilt met die van andere vrouwen in Afghanistan, zodat deze stelling niet tot kan leiden tot het daarmee door eiseres beoogde resultaat. De rechtbank verwijst in dit verband naar een uitspraak van de Afdeling van 18 juli 2005 (zaak nr. 200501698/1, LJN: AU0455).
- De stelling van eiseres dat zij is verwesterd tijdens haar verblijf in Nederland en dat haar kinderen als gevolg van het verblijf in Nederland als ongelovigen zullen worden beschouwd, constitueert niet reeds een verblijfsrecht. Daarvoor dient sprake te zijn van (bijkomende) concrete in de persoon van eiseres gelegen omstandigheden, die in de onderhavige zaak niet zijn gebleken. Verweerder heeft in dit verband kunnen opmerken dat niet aannemelijk is geworden dat eiseres zich bij terugkeer niet zal kunnen accommoderen. Het beroep van eiseres op Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (hierna: WBV) 2004/60, maakt het voorgaande niet anders. Immers, uit voornoemd WBV blijkt dat de omstandigheid dat eiseres zich bij terugkeer niet op gelijke wijze kan uiten of ontplooiën als in Nederland onvoldoende is om tot vergunningverlening over te gaan.
- 2.14 Gelet op het voorgaande heeft verweerder terecht overwogen dat eisers ook thans niet in aanmerking komen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000.
- 2.15 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de weigering eisers een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen toetsing in rechte kan doorstaan. De beroepen zijn dan ook ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

Reg.nr.: Awb 06/15398 en Awb 06/15399

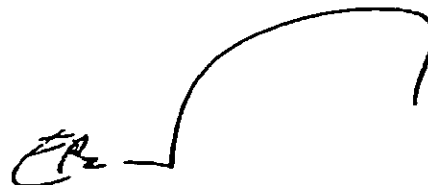
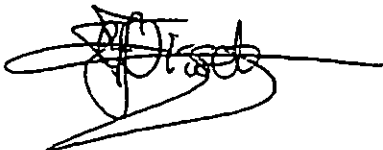
- 6 -

3. **Beslissing**

De rechtbank:

- verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gegeven door mr. E.H.T. Rademaker en in het openbaar uitgesproken op 28 december 2006 in tegenwoordigheid van de griffier.

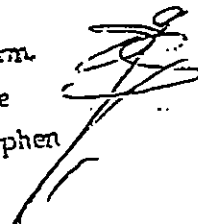
Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

28 DEC. 2006

Voor copie conform.
De griffier van de
rechtbank te Zutphen

BEEK C.S. ADVOCATEN

De Raad van State
Afdeling Rechtspraak
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

Faxnummer : 070 - 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
287 B	15 JAN 2007
ZAAKNR. 200700376	
AAN: N3	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

* Hoger beroepschrift Asiel

Ten behoeve van de vreemdeling :

ONS KENMERK : /Staat/2070024

- Naam :
- Voornamen :
- Geboortedatum :
- Nationaliteit : Afghaanse
- Geslacht : man
- Woon- of verblijfplaats :
- Adres :

En

- Naam :
- Voornamen :
- Geboortedatum :
- Nationaliteit : Afghaanse
- Geslacht : vrouw
- Woon- of verblijfplaats :
- Adres :

Mede ten behoeve van haar minderjarige kind.

Van :

- naam gemachtigde : Mr. M.A. Buys
die bepaaldelijk is gevolmachtigd om dit hoger beroep in te stellen
en uitdrukkelijk domicilie gekozen hebbende ten kantore van de
gemachtigde.
- plaats van vestiging : Leeuwarden
- correspondentieadres : Postbus 835, 8901 BP
- telefoonnummer : 058 - 2120005
- faxnummer : 058 - 2155860

- 2 -

Omschrijving uitspraak : ongegrond verklaring beroep

- IND-nummer, indien bekend : 0011.07.3046
- De rechtbank te Den Haag, zittingsplaats : Zutphen
- datum uitspraak : 28 december 2006
- datum bekendmaking uitspraak : 28 december 2006

gronden :

Appellanten hebben op 7 november 2000 asiel gevraagd. Zij zijn in het bezit gesteld van een asielvergunning op de d grond. Deze vergunning is ingetrokken. Bij de intrekking is het asielrelaas beoordeeld en is beslist dat zij niet in het bezit worden gesteld van een asielvergunning op een van de andere gronden. Het beroep tegen de beschikking van verweerder is ongegrond verklaard.

Grief 1.

Ten onrechte heeft de rechtbank in r.o. 2.4 overwogen -kortweg gezegd- dat op de gronden vermeld in deze rechtsoverweging, terecht het categoriale beschermingsbeleid is gewijzigd.

Toelichting.

Ten onrechte heeft de rechtbank zich gebaseerd op de uitspraak van de Raad van State d.d. 9 maart 2006 en op de door de rechtbank aangehaalde landendocumentatie.

Van belang is dat uit het rapport van de Security Council van de UN d.d. 4 december 2006 duidelijk blijkt dat de veiligheids-situatie is verslechterd. Een kopie van het rapport wordt bij gevoegd.

In de uitspraak van het EHRM d.d. 11 januari 2007 (Sheekh/Nederland) wordt het volgende overwogen:

"This further implies that, in assessing an alleged risk of treatment contrary to Article 3 in respect of aliens facing expulsion or extradition, a full and ex nunc assessment is called for as the situation in a country of destination may change in the course of time. Since the nature of the Contracting States' responsibility under Article 3 in cases of this kind lies in the act of exposing an individual to the risk of ill-treatment, the existence of the risk must be assessed primarily with reference to those facts which were known or ought to have been known to the Contracting State at the time of the expulsion (see and Others, cited above, p. 36, § 107). In the present case, given that the applicant has not yet been expelled, the material point in time is that of the Court's consideration of the case.

- 3 -

Even though the historical position is of interest in so far as it may shed light on the current situation and its likely evolution, it is the present conditions which are decisive and it is therefore necessary to take into account information that has come to light after the final decision taken by the domestic authorities (see Chahal v. the United Kingdom, judgment of 15 November 1996, pp. 1856 and 1859, §§ 86 and 97, Reports 1996-V; H.L.R. v. France, 9 April 1997, Reports 1997-III, p. 758, § 37; and Mamatkulov and Askarov, cited above, § 69)."

Ten onrechte heeft de rechtbank niet alle recente informatie bij het oordeel betrokken.

Nu de rechtbank dit niet heeft gedaan, ligt het op de weg van de Raad van State om deze recente informatie bij de beoordeling te betrekken. Dit gezien de hiervoor geciteerde overweging van het EHRM. Duidelijk blijkt uit het stuk van de UN dat sinds het laatste ambtsbericht van Nederland de veiligheids situatie is verslechterd. Nu dit zo is kan een gerechtelijk oordeel niet gebaseerd worden op informatie, die afkomstig is uit 2005. De informatie, die in het UN rapport staat, wijkt dusdanig af van de informatie, die uit het laatste ambtsbericht bekend is, dat de rechtbank danwel de Raad van State daaraan niet voorbij kunnen gaan.

De uitspraak kan op dit punt geen stand houden.

Grief 2.

Ten onrechte heeft de rechtbank onder r.o. 2.13 overwogen dat het feit dat de vrouw heeft verwezen naar de slechte positie van vrouwen in het algemeen in Afghanistan niet leidt tot het daarmee door haar beoogde resultaat. Niet gebleken is dat de situatie van haar verschilt met die van andere vrouwen in Afghanistan, zodat deze stelling niet kan leiden tot het daarmee door haar bereikt resultaat.

Toelichting.

In de uitspraak van het EHRM d.d. 11 januari 2007 (Sheekh/Nederland) is overwogen dat het uitgangspunt dat de IND en de rechtbank hanteren, dat zij moet aantonen dat zij zich in een andere positie bevindt dan andere vrouwen, een onjuist uitgangspunt is.

Aldus heeft de rechtbank een **onjuiste maatstaf** aangelegd en dient de beslissing vernietigd te worden.

- 4 -

In voornoemd arrest geldt als toetsingscriteria in het kader van art. 3 EVRM:

- het behoren tot een bepaalde groep, die gevaar loopt,
- het in het verleden zelf gevaar hebben gelopen.

De toetsingscriteria zijn lichter dan de criteria, die Nederland tot nog toe hanteerde.

Van belang is dat vrouwen in Afghanistan gevaar lopen, omdat zij vrouw zijn.

Uit de landeninformatie van diverse landen in organisaties is het volgende beeld duidelijk:

Economic and Social Council

Distr.

GENERAL

E/CN.4/2006/61/Add.5

15 February 2006

Original: ENGLISH

"Despite these significant developments, the situation of women remains dramatic and severe violence against them all-pervasive. Four factors underlie women's vulnerability and the perpetuation of violence today: the traditional patriarchal gender order; the erosion of protective social mechanisms; the lack of the rule of law; and poverty and insecurity in the country. Violence against women is tolerated, and perpetrators enjoy impunity because the law enforcement and justice systems are generally dysfunctional and moreover biased against women. From the legal and institutional points of view, this failure to protect is grounded in the multiplicity of normative systems and the predominance of the so-called "informal" justice over the formal justice machinery. Efforts to improve the status of women in Afghanistan are intimately associated with the challenge of multiple transitions confronting Afghan society today. Establishing the rule of law and security in all parts of the country are prerequisites to enable all citizens to benefit from development and reconstruction. Meanwhile, girls and women must be protected from violence as a matter of urgency."

Home office UK

Afghanistan OGN v4.0 Issued 18 August 2006

"3.13 Women

3.13.1 Women may claim to face domestic violence at the hands of their husbands or families.

- 5 -

They may also claim to have faced intimidation or violence because they are perceived to have breached social norms or taken part in politics or other public life.

- 3.13.2 **Treatment.** In December 2005, the United Nations Secretary General reported that given the oppression from which Afghan women emerged in late 2001, the gains they have made in the past few years, including in the legal, political and educational areas, are significant. In particular, there has been an enhancement of women's participation in the political process with 27% representation in national parliament and 29% in the provincial councils. The Government has also undertaken steps to improve access to education for women and they no longer face Taliban imposed restrictions on access to health care. These improvements are particularly noticeable in Kabul and other urban areas.
- 3.13.3 However, the reach of the Government is limited and women and girls in Afghanistan remain beset with security, economic, social and human rights challenges. In many areas, local customs and local commanders still dominate. Violence against women is pervasive. Women and girls are abducted, raped, forced into early marriages against their will in settlement of debts or feuds, subject to domestic violence, and liable to be murdered in a so-called honour killing if they try to escape these circumstances. This has resulted in increasing numbers of suicides, often by self-immolation.
- 3.13.4 Women and girls are particularly affected by the overall lack of security, which effectively limits their freedom to travel to school, work or to the hospital. For a majority of women these are in any case hypothetical restrictions because they are forbidden by male members of their family, or by local tribal and religious leaders, from working outside their homes or going to school. In June 2005, UNHCR identified as at particular risk women without male or community support, women's rights activists, women who have married non-Muslims or without the family's consent, and 'westernised' women.
- 3.13.5 **Sufficiency of protection.** A judicial and legal system with limited function exists in Afghanistan. In Kabul the police authorities are generally willing to enforce the law, although their ability to do so is limited by inadequate resources and dependent to some extent on the loyalties of individual officers. The International Security Assistance Force (ISAF) works alongside the Afghan Security Forces to maintain security in and around Kabul and as a result the general security environment there is much better than in other areas.
- 3.13.6 Despite the new constitution guaranteeing equality for women, this has not yet been implemented effectively. Women are denied access to justice by their ignorance of their rights, the

- 6 -

social stigma that attaches to them as victims, by the ineffectiveness of the Page 20 of 26 Afghanistan OGN v4.0 Issued 18 August 2006 investigative and judicial systems, and by the inability of the authorities to exert effective control over powerful warlords.

- 3.13.7 The balance of the evidence points to an improving situation with regard to seeking redress from the authorities, especially in Kabul. In 2004, the Government established the first unit of female police, and small numbers of women began to join the police force during 2005. However, in May 2005, Amnesty International reported allegations of bribery and corruption among police and of failure to follow up on cases involving violence against women.
- 3.13.8 As was found in the case of NS (see below), sufficient protection is not therefore available to claimants who establish a well-founded fear of persecution for reason of being members of the particular social group of women in Afghanistan.
- 3.13.9 Internal relocation. The Constitution provides for freedom of movement within Afghanistan and many men and women travel relatively freely, although local customs and traditions may make it very difficult for women to travel without a male escort.⁷² This makes it practical for men and women with a male support network who have a well-founded but localised fear of persecution in one area of Afghanistan to relocate to other areas of the country where they would not be at risk, and it is reasonable to expect them to do so.
- 3.13.10 Unescorted internal travel for single women and female heads of household who do not have a male support network is difficult - discrimination and harassment are common - as would be establishing themselves in an area where they did not have such a support network. Sufficient protection is not available to them, even in Kabul, and it would therefore be unduly harsh to expect single women and female heads of household who have a well-founded fear of persecution in one part of Afghanistan, and who do not have a male support network, to relocate internally."

Geconstateerd kan worden dat appellante tot de risicogroep behoort: zij is vrouw. Dit is door de IND niet betwist en staat tussen partijen vast.

Het volgende criterium is dan of zij tijdens haar verblijf in Afghanistan ook problemen heeft ondervonden. Op pagina 7 van het nader gehoor d.d. 12 januari 2000 verklaart zij, dat zij tijdens haar verblijf in Afghanistan, als vrouw dag en nacht thuis was. Dit is door de IND niet betwist en ook niet ongeloofwaardig geacht.

- 7 -

Zij moest dag en nacht thuis zijn, omdat zij als vrouw op straat problemen te verwachten had. Dit is een dusdanige beperking van de bewegingsvrijheid, dat dit als een schending van artikel 3 EVRM is op te vatten.

De informatie, die zij heeft gegeven strookt ook met de landen-berichten uit de diverse bronnen van die tijd.

Gezien het feit dat zij vrouw is, in het verleden problemen heeft gehad die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en de berichten over de huidige positie van de vrouw, is duidelijk dat zij bij uitzetting een situatie strijdig met artikel 3 EVRM te vrezen heeft.

Grief 3.

Ten onrechte heeft de rechtbank in de laatste alinea van r.o. 2.13 kortweg gezegd, overwogen dat appellante en haar kinderen zich niet kunnen beroepen op hun aangenomen westerse levensstijl, omdat bijkomende omstandigheden niet zijn gebleken en dat niet aannemelijk is geworden dat zij niet kunnen accommoderen.

Toelichting.

De dochter is geboren op ..... Zij is op 7 november 2000 in Nederland in gereisd. Zij was toen twee jaar oud. Thans is zij acht jaar oud.

Zij heeft van de acht levensjaren zes jaren in Nederland doorgebracht. Dit is een substantieel deel van haar leven.

Zij heeft de Nederlandse taal geleerd en is in Nederland naar school gegaan. Zij is opgegroeid met de Nederlandse normen en waarden. Van algemene bekendheid mag worden geacht dat iemand, die van de acht levensjaren er zes in Nederland doorbrengt en opgroeit als een Nederlands kind, verwesterd is. Duidelijk is dat een kind, waarvan qua vorming de fundamenteen gelegd zijn in Nederland, niet haar basisvorming kan afleggen en kan accommoderen in Afghanistan.

Van belang is in dit verband de uitspraak van de rechtbank te Almelo d.d. 5 september 2006. Een kopie van de uitspraak wordt bijgevoegd. Op pagina 6 laatste alinea gaat de rechtbank in op het feit dat onvoldoende onderzoek is gedaan naar de positie van de dochter in die zaak. De beschikking is in het licht van hetgeen bekend is over de positie van vrouwen en meisjes onvoldoende gemotiveerd. Om deze reden wordt de beschikking vernietigd.

In casu is dit niet anders.

- 8 -

Voor wat betreft de problemen van de vrouwen en meisjes verwijs ik naar hetgeen onder grief 2 is geciteerd.

REDENEN, waarom zij zich wenden tot de Raad van State, met het eerbiedig verzoek om het hoger beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak d.d. 28 december 2006 te vernietigen, het bij de rechtbank ingediende beroep gegrond te verklaren
voorts

1. primair te bepalen, dat uw uitspraak komt in de plaats van de vernietigde beschikking,

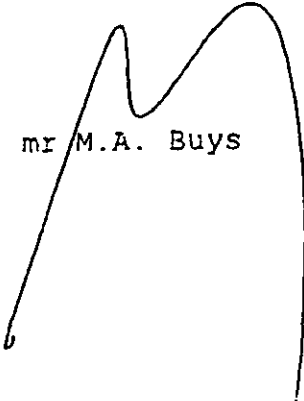
subsidiair met opdracht aan verweerder om een nieuwe beschikking te nemen, met inachtneming van uw uitspraak,

2. met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure, het griffierecht daaronder begrepen.

- toevoeging: wordt aangevraagd

- voor correspondentieadres van tot de indiening van dit beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigde: zie voorblad

mr M.A. Buys

BEEK C.S. ADVOCATEN

Willemskade 522
Postbus 835
8901 BP Leeuwarden
Telefoon (058) 212 00 05
Telefax (058) 215 58 60

De Raad van State
Afdeling Rechtspraak
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

mr A.H. LANTING
mr M.A. BUYS
mr mr S.A. WILMAN
mr mr M.J. BUITENHUIS
mr mr A.M. WESTERHUIS

Faxnummer : 070 - 365 13 80

Leeuwarden, 16 januari 2007

ons kenmerk: /Staat/2070024/maib/ak

RAAD VAN STATE	
327	INGEKOMEN
B	16 JAN 2007
ZAAKNR. 2007 00376	
AAN: V3-111denen	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geachte heer, mevrouw,

In vervolg op mijn schrijven d.d. 15 januari jl. zend ik u bijgaand nog de daarin genoemde uitspraak d.d. 5 september 2006 van de Rechtbank Almelo.

Met vriendelijke groet,

Mr. M.A. Buys

2061333

5.9.2006

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 06/11969 BEPTDN/BE en Awb 06/11968 BEPTDN/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op _____

geboren op _____

mede namens de minderjarige kinderen,

allen van Afghaanse nationaliteit,

IND dossiernummer 0110.30.8011,

eisers,

gemaakt door: mr. A.M.J.M. Louwerse, advocaat te Amsterdam;

tegen

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. E.A. Luddien, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 30 oktober 2001 hebben eisers een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel ingediend. Op 20 september 2002 heeft verweerder het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 18 oktober 2002 hebben eisers hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 13 januari 2003 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 31 januari 2003 is daartegen beroep ingesteld. Bij uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 26 juli 2005 is het beroep gegrond verklaard. Bij brief van 22 augustus 2005 hebben eisers tegen deze uitspraak hoger beroep ingediend. Bij uitspraak van 4 november 2005 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) het hoger beroep ongegrond verklaard.

Op 26 januari 2006 heeft verweerder opnieuw het voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 20 februari 2006 hebben eisers hierop gereageerd met een zienswijze. Bij afzonderlijke besluiten van 24 februari 2006 heeft verweerder de aanvragen afgewezen. Bij brief van 7 maart 2006 is daartegen beroep ingesteld. Op 22 juni 2006 zijn aanvullende gronden ingediend. Op 4 juli 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Zaaknummer: Awb 06/11969 BEPTDN/BE en Awb 06/11968 BEPTDN/BE

blad 3

Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij in haar land van herkomst en dus in haar herkomstgebied te maken heeft gekregen met bijzondere negatieve belangstelling van de zijde van de Taliban dan wel van anderen. Er zijn geen feiten en omstandigheden aangevoerd die kunnen leiden tot de conclusie dat juist eiseres bij terugkeer naar dat gebied met daden van vervolging zal worden geconfronteerd. De enkele stelling dat eiseres thans verwesterd is strekt daar niet toe nu niet wordt voldaan aan de voorwaarden zoals die zijn neergelegd in paragraaf C8/Afghanistan Vc 2000 en door eiseres geen zwaarwegende feiten en/of omstandigheden naar voren zijn gebracht die de conclusie rechtvaardigen dat juist van haar niet, zoals in de regel, zou mogen worden aangenomen dat zij zich bij terugkeer kan accommoderen aan de situatie zoals in haar land van herkomst bestaat.

Voorts volgt verweerder de stelling van eiseres dat geen aandacht is besteed aan haar medisch-psychische omstandigheden, nu zich in het dossier geen recente informatie bevindt die aanleiding zou kunnen vormen voor het opstarten van een onderzoek via het Bureau Medische Advisering (BMA). Eiseres komt derhalve evenmin in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

Eisers stellen zich in beroep op het standpunt dat in de bestreden besluiten nog immer onvoldoende is ingegaan op de situatie van eiseres en haar dochter als vrouwen. Niet wordt bestreden dat eiseres en haar dochter een dergelijke levensstijl hebben die in Afghanistan vervolging en behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM oplevert. Verweerder heeft ten onrechte en onvoldoende gemotiveerd verklaard dat eiseres en haar dochter zich moeten aanpassen aan de in Afghanistan voor vrouwen geldende restricties. Deze aanpassingen kunnen niet van hen worden verlangd. Voorts heeft verweerder in het bestreden besluit ten onrechte de situatie in Herat niet bij de besluitvorming betrokken. Voorts is namens eiseres aangevoerd dat het beroep in onderhavige zaak reeds een keer gegrond is verklaard omdat verweerder onvoldoende had gemotiveerd met betrekking tot de vraag of eiseres als vrouw kan terugkeren naar Afghanistan. Een en ander is in rechte komen vast te staan zodat er in het thans ter discussie staande besluit niet kon worden volstaan met een zo algemeen geformuleerde afwijzing. Verweerder kon niet slechts volstaan met een verwijzing naar WBV 2004/60. In Afghanistan gaan vrouwen nog altijd gebukt onder zeer ernstige restricties. Hierbij kan worden verwezen naar het ambtsbericht van februari 2006. Eiseres kan en zal zich niet aanpassen en dat levert een reëel risico op behandelingen als bedoeld in artikel 3 EVRM op. Eiseres is zodanig "westers" dat het haar niet zou lukken om zich in voldoende mate aan te passen om met haar westerse denkwijze niet door de mand te vallen. Het is in Afghanistan dan ook voor iedereen waarneembaar dat ze niet leeft conform de richtlijnen van de Islam, althans de manier waarop die in Afghanistan wordt uitgelegd. Het ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van augustus 2002 stelt dat vrouwen die terugkeren uit het buitenland scherp in de gaten worden gehouden op tekens van "moreel vervol". De westerse leef- en denkwijze van eiseres zal dan ook niet worden ontgaan. Het vergen van dergelijke aanpassingen zou dan ook in strijd zijn met artikel 8 EVRM. Het weigeren van bescherming tegen behandelingen als bedoeld in artikel 3 EVRM met als motivering dat het feit dat een vrouw in Nederland gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden en rechten van de Nederlandse samenleving niet betekent dat ze zich niet weer kan aanpassen, zou betekenen dat waar een Nederlandse vrouw aan artikel 8 EVRM bepaalde rechten ontleent, een Afghaanse vrouw die rechten gewoonweg zou moeten opgeven. Hiermee wordt een ongerechtvaardigd onderscheid gemaakt als bedoeld in artikel 14 EVRM en artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (BuPo). Voor zover van belang wijst eiseres er nog op dat ze al bijna vijf jaar rechtmatig in Nederland verblijft in afwachting van de uitkomst van haar procedure. Voorts verwijst eiseres naar het UNHCR Handbook paragraaf 54. Weliswaar is het

Zaaknummer: Awb 06/11969 BEPTDN/BE en Awb 06/11968 BEPTDN/BE

blad 4

Handbook strikt genomen niet juridisch bindend, maar het is wel een gezaghebbende interpretatie van het Vluchtelingenverdrag.

Daarnaast wordt in het bestreden besluit ten aanzien van eiser miskend dat de rechtbank in een eerdere uitspraak enkel heeft geoordeeld dat er geen gegronde vrees voor vervolging van de zijde van de Taliban bestaat. Daarin is niet beoordeeld of eiser te vrezen heeft voor privé personen. Eiser heeft wel degelijk geconcretiseerd van welke privé personen hij te vrezen heeft. Hij heeft immers aangevoerd dat hij te vrezen heeft van de zijde van de personen die toen de Taliban nog aan de macht was als leden van de Taliban naar hem op zoek waren. Tevens is er een reëel risico op behandelingen als bedoeld in artikel 3 EVRM. Ten slotte stellen eisers zich subsidiair op het standpunt dat zij in aanmerking dienen te komen voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000.

3. Overwegingen

Ten aanzien van het beroep van eiser, geregistreerd onder Awb 06/11969 BEPTDN/BE. Bij uitspraak van 26 juli 2005 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevensittingsplaats Alkmaar, geoordeeld dat verweerder terecht heeft overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor de uitzonderingsgrond zoals bedoeld in paragraaf C 6/31.2.4.3. van de Vc 2000 en voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000. Echter, verweerder zou wel onvoldoende hebben gemotiveerd waarom eiser niet voor de uitzonderingsgrond in aanmerking komt.

Daarnaast is bij bovengenoemde uitspraak destijds eveneens geoordeeld dat verweerder aan eiser een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, c en d van de Vc 2000 heeft kunnen weigeren.

De rechtbank merkt op dat bovenstaande met de uitspraak van de ABRS van 4 november 2005 in rechte is komen vast te staan, zodat ten aanzien van eiser nog slechts in geschil is de vraag of verweerder thans voldoende heeft gemotiveerd waarom eiser niet in aanmerking komt voor toepassing van bovengenoemde uitzonderingsgrond.

In paragraaf C 6/31.2.4.3. Vc 2000 staat dat ingevolge artikel 1C Vluchtelingenverdrag het Verdrag ophoudt van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van artikel 1 A, indien:

(...)

5. hij, omdat de omstandigheden die ten grondslag lagen aan zijn erkenning als vluchteling niet meer aanwezig zijn, niet meer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;

(...)

Punt 5 is echter niet van toepassing op een vluchteling die om dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming in te roepen van het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Zoals reeds hierboven genoemd is de vraag die thans beantwoord dient te worden, de vraag of verweerder thans voldoende heeft gemotiveerd waarom de uitzonderingsgrond niet op eiser van toepassing is.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder thans voldoende heeft gemotiveerd waarom de uitzonderingsregel niet op eiser van toepassing is. De rechtbank overweegt hieromtrent als volgt. De uitzonderingsregel, zoals neergelegd in paragraaf C 6/31.2.4.3 Vc 2000, is slechts van toepassing op omstandigheden waarin sprake is geweest van zeer zware vervolgingshandelingen. Van dergelijke omstandigheden is in het asielclass van eiser geen

Zaaknummer: Awb 06/11969 BEPTDN/BE en Awb 06/11968 BEPTDN/BE

blad 5

sprake. Eiser heeft blijkens zijn relaas Afghanistan immers verlaten voordat sprake was van feitelijke vervolgingshandelingen van de zijde van de Taliban. Verweerder kon derhalve afzien van het toepassen van deze uitzonderingsregel. Voorts heeft eiser zich op het standpunt gesteld als kunstenaar actief te zijn geweest en dat hij in zijn kunstwerken de misstanden van het Talibanregime aan de kaak heeft gesteld. De rechtbank is hieromtrent van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft kunnen overwegen dat eiser om deze redenen niet te vrezen heeft voor vervolging van de huidige autoriteiten van Afghanistan. Eiser heeft immers geen concrete feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat de huidige Afghaanse autoriteiten de bedoelde kunstuitingen van eiser als aanleiding zullen zien om tot vervolging over te gaan. Bovendien blijkt uit het ambtsbericht van 29 juli 2005 (DPV/AM 882851) niet dat er van overheidswege restricties van kracht zijn jegens niet overheidsgebonden media. Het is evenmin aannemelijk dat eiser van de zijde van de Afghaanse burgerbevolking bij terugkeer te maken zal krijgen met een zodanige negatieve bejegening dat sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag. Ten slotte is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft overwogen dat de stelling van eiser dat hij (psychische) schade heeft geleden als gevolg van het Talibanregime onvoldoende is te concluderen tot vluchtelingenschap. Benadrukt wordt dat uit het relaas van eiser niet volgt dat hij gedurende het Taliban-tijdperk ernstig is mishandeld waardoor er aanleiding zou bestaan de in artikel 1 (C) van het Verdrag genoemde uitzonderingsregel toe te passen. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat kan worden geconcludeerd dat verweerder voldoende gemotiveerd tot het standpunt is gekomen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Ten aanzien van het beroep van eiseres, geregistreerd onder Awb 06/11968 BEPTDN/BE.

Blijkens de uitspraak van 26 juli 2006 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevensittingsplaats Alkmaar, heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000. Echter, verweerder zou wel onvoldoende hebben gemotiveerd waarom eiseres hier niet voor in aanmerking komt.

Daarnaast heeft de rechtbank destijds overwogen dat het besluit waarin verweerder heeft overwogen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op de grond genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000, geen stand kan houden en wegens schending van artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) voor vernietiging in aanmerking komt.

De rechtbank merkt op dat bovenstaande met de uitspraak van de ABRS van 4 november 2005 in rechte is komen vast te staan, zodat nog slechts in geschil is de vraag of verweerder thans voldoende heeft gemotiveerd waarom eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 en of eiseres al dan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder thans voldoende gemotiveerd heeft aangegeven waarom eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel

Zaaknummer: Awb 06/11969 BEPTDN/BE en Awb 06/11968 BEPTDN/BE

blad 6

29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000. Zo heeft verweerder, mede gelet op de inhoud van paragraaf C8 Vw 2000, uitgebreid gemotiveerd waarom eiseres niet kan worden aangemerkt als alleenstaande vrouw. Een alleenstaande vrouw is immers iemand bij wie bij terugkeer naar Afghanistan geen echtgenoot of ander meerderjarig familielid aanwezig is of meereist, waarmee de vreemdeling voor vertrek uit Afghanistan in familieverband samenleefde en weer kan gaan samenleven. Gebleken is echter dat eiseres gehuwd is en samen met haar echtgenoot Nederland is ingereisd, zodat zij, gelet op het bovenstaande, niet kan worden aangemerkt als alleenstaand. Haar dochter kan derhalve evenmin worden aangemerkt als alleenstaande vrouw. Daarnaast heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank voldoende gemotiveerd aangegeven dat het feit dat eiseres een westers leven leidt niet direct betekent dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning. Hieromtrent heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat het feit dat eiseres in Nederland gebruik heeft gemaakt van mogelijkheden en rechten van de Nederlandse samenleving, niet betekent dat zij zich bij terugkeer niet wederom zal kunnen accommoderen. De stelling van eiseres dat zij zich bij terugkeer niet op gelijke wijze kan uiten of ontplooiën als in Nederland heeft verweerder als onvoldoende van de hand kunnen wijzen. Eiseres heeft immers niet aannemelijk weten te maken dat zij vanwege haar levensstijl zwaarwegende problemen heeft ondervonden in Afghanistan en dat deze problemen (mede) aanleiding zijn geweest voor haar vertrek. Ten slotte heeft verweerder de stelling van eiseres, dat zij (psychische) schade heeft geleden als gevolg van het Talibanregime, terecht betrokken bij de motivering dat niet is gebleken dat zij zodanig ernstig is mishandeld dat zij in aanmerking zou moeten komen voor de uitzonderingsgrond zoals bedoeld in artikel 1 (C) van het Verdrag. Gelet op het bovenstaande is de rechtbank dan ook van oordeel dat verweerder thans voldoende heeft gemotiveerd waarom eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000.

Voorts is in geschil de vraag of eiseres en haar dochter in aanmerking dienen te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000. De rechtbank overweegt als volgt. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat, gelet op hetgeen in paragraaf C8 Vw 2000 is aangegeven, geen ruimte bestaat voor het oordeel dat vanwege de door eiseres gestelde westerse levensstijl van haar en haar dochter geconcludeerd dient te worden tot een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM. Verweerder heeft zich hieromtrent op het standpunt gesteld dat namens hen geen gronden zijn aangevoerd waaruit blijkt dat zij in Afghanistan een westerse levensstijl hebben aangenomen en dat zij ooit persoonlijk in aanvaring zijn gekomen met leden van de Taliban en dat zij als gevolg van problemen wegens hun westerse levensstijl Afghanistan hebben verlaten. De rechtbank is hieromtrent van oordeel dat verweerder zich niet zonder nadere motivering en zonder te letten op de bijzondere omstandigheden van onderhavig geval op het standpunt heeft mogen stellen dat er geen reden is aan te nemen dat zij bij terugkeer hebben te vrezen voor een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Namens eiseres en haar dochter is immers uitgebreid aangevoerd dat zij wel degelijk een westerse levensstijl hebben, met name de dochter aangezien zij het grootste deel van haar leven in Nederland heeft doorgebracht. Blijkens de meest recente ambtsberichten lopen Afghaanse vrouwen die een westerse levensstijl hebben aangenomen die als overschrijding van de in Afghanistan geldende sociale zeden wordt aangemerkt en die zo fundamenteel onderdeel is van hun identiteit dat onderdrukking daarvan volgens UNHCR als vervolging kan worden aangemerkt, immers het risico slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen. Verweerder had, met name ten aanzien van de dochter en gelet op de inhoud van de recente ambtsberichten, alsmede gelet op hetgeen namens hen is aangevoerd, beter moeten motiveren waarom er geen sprake is van risico van schending van artikel 3 EVRM.

Zaaknummer: Awb 06/11969 BEPTDN/BE en Awb 06/11968 BEPTDN/BE

blad 7

Het beroep is derhalve gegrond wegens schending van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel (artikel 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)). Het bestreden besluit komt daarom voor vernietiging in aanmerking. Hetgeen overigens door partijen is aangevoerd kan buiten beschouwing blijven.

Er bestaat, gelet op het vorenstaande, aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep geregistreerd onder Awb 06/11969 BEPTDN/BE ongegrond;
- verklaart het beroep geregistreerd onder Awb 06/11968 BEPTDN/BE gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten welke worden bepaald op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde van € 322,- per punt), onder aanwijzing van de Staat de Nederlanden als rechtspersoon die dit bedrag aan de griffier dient te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.A.J. Lemain en in tegenwoordigheid van mr. I.J. Tounis als griffier in het openbaar uitgesproken op **5 SEP 2006**

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: **5 SEP 2006**

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE